

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Glatz Ferenc ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Czakó János ügyvéd által képviselt alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetése jogkövetkezményei iránt a Zalaegerszegi Munkaügyi Bíróságnál 12.M.523/2006. szám alatt megindított és másodfokon a Zala Megyei Bíróság 4.Mf.21.764/2006/11. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán
- tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Zala Megyei Bíróság 4.Mf.21.764/2006/11. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek
- tizenöt nap alatt - 60.000 /hatvanezer/ forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A felülvizsgálati eljárás illetékét az állam viseli.

I n d o k o l á s :

A Zalaegerszegi Munkaügyi Bíróság 12.M.523/2006/7. számú ítéletével elutasította a felperesnek a munkaviszonya jogellenes megszüntetése jogkövetkezményei iránti keresetét.

Az elsőfokú ítéleti tényállás szerint a felperest álláshirdetés alapján alkalmazta az alperes oly módon, hogy a felperes „menedzseri megállapodást”, illetve „ügyvezetői megállapodást” készített havi 490.000 forint munkabér kikötéssel, és azzal, hogy a bér a későbbiekben 650.000 forintra emelkedik. A felek végül írásban nem kötöttek munkaszerződést, a felperes N.-n 2004. július 5-én munkába állt, és 2004. szeptember 15-én rendkívüli felmondást tervezett. B.-re felutazásakor azonban az alperes kiadta részére a munkáltatói igazolásokat, mely szerint a munkaviszonya 2004. július

7-étől szeptember 15-éig állt fenn, és „a próbaidő alatt a foglalkoztató kezdeményezésére” történt a megszüntetés.

A felperes 2004. október 5-én keresettel élt a jogellenes megszüntetés jogkövetkezményei iránt, és az első fokú eljárásban 2005. szeptember 13-án tartott tárgyaláson a felek egyezségeit kívánták kötni. Eszerint a felperes kilencmillió forint megfizetését kérte nem vagyoni kártérítés címén, az egyezséget a munkaügyi bíróság azonban az adójogszabályokra hivatkozva nem hagyta jóvá, majd a felek kérelmére az eljárás szünetelt. A felperes 2005. október 5-én kérte az eljárás folytatását, azt követően, hogy október 2-án az alperes közjegyzői okiratba foglalt tartozáselismerő nyilatkozatot tett 10 millió forint nem vagyoni kártérítés hat részletben való megfizetéséről, és az összegeket havonta átutalta a felperes számlájára, az utolsót 2006. március 20-án.

A munkaügyi bíróság által 2006. január 23-ára kitűzött tárgyaláson a felek ismételten kérték az eljárás szünetelését. A felperes ezt követően 2006. május 22-én újra kérte az eljárás folytatását, a keresetének megfelelő ítélet meghozatalát; semmilyen bizonyítást nem indítványozott. Arra hivatkozott, hogy az alperes részéről kifizetett nem vagyoni kártérítés nem képezte a per tárgyát, amelyről nem született egyezés.

A munkaügyi bíróság nem fogadta el a felperes előbbi hivatkozását, továbbá mivel az ő rosszhiszemű magatartása miatt húzódott el a per, az alperesi teljesítésre is tekintettel elutasította a keresetet, utalva arra is, hogy emiatt a Pp. 123. §-ában előírt feltételek a munkaviszony jogellenes megszüntetése megállapításához már nem álltak fenn.

A felperes fellebbezése alapján eljárta Zala Megyei Bíróság 4.Mf.21.764/2006/11. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban lefolytatott bizonyítási eljárás alapján egyetértett az elsőfokú bíróság azon megállapításával, hogy a felek között 2005. szeptember 13-án a jogvita teljes körű lezárására vonatkozó peren kívüli megállapodás jött létre, amelyet az alperes teljesített. A másodfokú bíróság a joghasonlatosság elve alapján alkalmazhatónak tartotta a Ptk. 198. § (1) bekezdését, amelyből következően a peren kívüli megállapodás a feleket a jogvitában is köti.

A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, és a keresetének helyt adó határozat hozatalát, vagy az eljárta bíróságok új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Álláspontja szerint az eljárta bíróságok nem

tettek eleget a tényállás teljes körű felderítésére vonatkozó kötelezettségüknek. A másodfokú bíróság a bizonyítást kiegészítve meghallgatta ugyan B. L. K.-né tolmácsot, akinek tanúnyilatkozata azonban nem tartalmazott adatot az egyezség tartalmára, így a jogerős ítélet megalapozatlan. A felülvizsgálati kérelem kilenc pontban részletezte a nem vitatott események sorrendjét, amely a felperes szerint cáfolja a jogerős ítélet alapjául vett megállapodás, illetve egyezség megkötését, továbbá az alperes is a perben többször ellentmondóan nyilatkozott a kifizetés jogcíméről. Arra is hivatkozott, hogy az alperes által az egyoldalú elismerése alapján teljesített kifizetéseket munkabérként fogadta el, és így is vallotta be az adóhatóságnak. Álláspontja szerint az eljáró bíróságok figyelmen kívül hagyták a kereseti kérelemhez kötöttséget, „összekeverték” a Pp. és a Ptk. szabályait, megsértették a Pp. 213. §-át, 123. §-át, és az Mt. 97. § (2) bekezdését, mivel a munkaviszony megszűnése miatt az alperes elszámolási kötelezettsége egyezség létrejötté esetén is fennállt volna.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte, mivel a perben bizonyította, hogy a 2005. szeptember 13-ai tárgyalás szünetében a felperes által perbevitt valamennyi követelés tárgyában teljeskörű – még a perköltséget is magában foglaló – megállapodást kötöttek, amit a felperes jogi képviselője előadása szerint a tárgyalási jegyzőkönyv tartalmaz.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.

Az irányadó jogerős ítéleti tényállás szerint a felperes 2004. július 7-én állt munkába az alperesnél ügyvezető igazgató munkakör ellátására, (noha a per adatai szerint a Gt. alapján ügyvezetői tisztségre megválasztására nem került sor), és havonta 490.000 forint munkabérben részesült. A felek írásban munkaszerződést nem kötöttek. Az alperes 2004. szeptember 15-én – próbaidőre hivatkozva – a munkáltatói igazolások kiadásával a munkaviszonyt azonnali hatállyal megszüntette. Az is vitathatatlan, hogy 2005. szeptember 13-án a felek tárgyaltak, és a felperes akkori jogi képviselője jegyzőkönyvbe foglalt nyilatkozatot tett a 9.000.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére és elfogadására vonatkozó egyezségről, majd miután ennek bíróság általi jóváhagyására nem került sor, a felek közösen kérték a per szünetelését azzal, hogy peren kívül kívánnak megegyezni (a 2005. szeptember 13-ai tárgyalásról készült 9. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 10. oldal utolsó bekezdés, 11. oldal).

Az előbbieken túlmenően tényként állapítható meg, hogy az alperes 2005. november 2-án közjegyző előtt 10.000.000 forint részletekben történő megfizetésére tartozáselismerő nyilatkozatot tett. A közjegyzői okirat 1-5. pontja részletesen tartalmazza az alperes nyilatkozatát a tartozáselismerés okáról; a felperes perindításáról, a per szüneteléséről, a felek konkrét megállapodásáról, továbbá arról, hogy a megállapodás szerint a felperes kérni fogja a per megszüntetését. A közjegyző előtt tett ilyen tartalmú alperesi nyilatkozat okszerűen alátámasztotta alperes azon perbeli nyilatkozatát, mely szerint a felperes kérte ezt a megoldást (4. számú beadvány). A felperes a per megszüntetése helyett azonban a per folytatását kérte, de a 2006. január 23-ai tárgyaláson a felperes ismét szünetelést kért, amit az alperes elfogadott. A felperes ezen a tárgyaláson elhallgatta, hogy az alperes ekkorra már kifizetett a részére 6 millió forintot. A teljes 10 millió forint kifizetése után a felperes újfent kérte az eljárás folytatását, arra hivatkozva, hogy a nem vagyoni kártérítés nem képezte a per tárgyát.

Az alperes a 2006. augusztus 21-ei beadványában részletesen nyilatkozott arról, hogy a felperes által eredetileg igényelt 9 millió forint nem vagyoni kártérítés helyett azért egyeztek meg 10 millió forintban, mert a kért összeget egyösszegben nem tudta megfizetni. A felperes a részletekben teljesítést elfogadta, és kifejezetten ő kérte, hogy a megállapodás tartalmát az alperes közjegyző előtt tett tartozáselismerésbe foglalja. Az így létrejött peren kívüli megállapodás bizonyítására kérte meghallgatni a jelen volt tolmácsot, T. T. I. ügyvezetőt és a felperes akkori jogi képviselőjét. Előadta továbbá, hogy a felperes a szünetelő eljárás folytatását mintegy biztosítékként kérte, mivel ekkor a teljes összeg még nem volt kifizetve (4. sorszám alatt csatolt alperesi beadvány).

A felperes az előbbi beadványra lényegét tekintve úgy nyilatkozott, hogy „egy szünetelőben lévő ügy kapcsán a felek közötti tárgyalás, a felek egyéb cselekedetei nem tartoznak a perre ...a bíróság a per során nem vizsgálja, hogy a peres felek a peren kívüli tárgyalásaikon mikor, kinek, mit mondtak, tettek” (6. sorszámú felperesi beadvány 2. oldal). A felperes a 2006. szeptember 7-ei tárgyaláson is akként nyilatkozott, miszerint „a 10 millió forint kifizetésére nem vagyoni kártérítés címén került sor, miért fizette volna vissza, azért kapta” (7. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 1. oldal). A felperes vitatta, hogy a nem vagyoni kártérítés a per tárgyát képezte volna, és eredeti keresete szerinti ítéletet kért.

Az előbbiek okszerű és életszerű egybevetése alapján az első- és a másodfokú bíróság a felülvizsgálati eljárásban megjelölt jogszabályok megsértése nélkül állapították meg, hogy a felek között a perbeli jogvita lezárásaként érvényes peren kívüli

megállapodás jött létre, amit a felperes perbeli magatartása és az alperes konkrét összegre vonatkozó, nettó 10 millió forint részletekben történő, a közjegyzői okiratba foglalt jognyilatkozata szerinti előzményekkel okszerűen indokolt teljesítése mindenben alátámasztott. Ezzel szemben a felperes azon - téves - hivatkozása állt, miszerint a pernek a nem vagyoni kártérítés nem képezte tárgyát, holott az alperessel való egyezkedése végig a munkaviszony megszüntetéséhez kapcsolódott, követeléseinek összecszerűségét nem jogcímenként, hanem egy összegben jelölte meg, amit alperes így teljesített (Pp. 213. §).

Mindezekhez képest a munkaügyi bíróság megalapozottan állapította meg, hogy a felperes saját korábbi nyilatkozataival szembehelyezkedő magatartása nem felelt meg az Mt. 3. § (1) bekezdésében előírtaknak, és a jogellenes munkaviszony megszüntetése anyagi ellentételezéseként kialkudott, a saját kérésére megjelölt jogcímű adómentes összeggel szemben, a pert jelentősen elhúzva, döntő körülményeket elhallgatva kívánt az eltelt időre elmaradt munkabért érvényesíteni.

Az eljáró bíróságok ezért törvénysértés nélkül utasították el a felperes korábbi, a peren kívüli egyezségekre vonatkozó nyilatkozataival szemben álló keresetét, ezért az Mt. 3. § (1) bekezdésébe ütközés miatt az igényérvényesítése nem volt jogszerű.

A kifejtettekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

A felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes felülvizsgálati eljárási költsége megfizetésére.

A felülvizsgálati eljárás illetékét az ügyben irányadó 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14. §-a értelmében az állam viseli.

Budapest, 2008. szeptember 3.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Tálné dr. Molnár Erika s.k. előadó bíró, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő